

Derida kasnije u tekstu reći, da joj se ne podleže jednako, tj. ono što možemo jeste da se izborimo za drugačiji način određenosti istom tom tradicijom kojoj smo dužni i zahvaljujući kojoj mislimo, ali i istovremeno nemislimo ukoliko se pasivno odnosimo spram nje.

Shodno metafizici kao mišljenju koje stoji pod znakom prisutnosti mišljenje je mišljenje u meri u kojoj je, npr. *eidos* prisutan u potpunosti mišljenju u slučaju Platona, ili ukoliko je svest prisutna za samu sebe u slučaju Dekarta. Unutar date metafizičke tradicije jezik je jezik ukoliko referira na punu prisutnost (bića) koja kao pristunost (bića) prethodi jeziku. Dakle, ono što utemeljuje jezik kao jezik za metafiziku jeste neposredovana prisutnost smisla na koju jezik naknadno referira. Nrp. jezik je jezik za Platona samo ukoliko unutar njega do reči dolazi ono što je *eidos* koji postoji nezavisno i pre jezika (to je i razlog zašto je za Platona jezik nedostatan, a pismo još više, što će biti poseban predmet Deridine kritike u drugim tekstovima).

Derida upravo nastoji da dovede u pitanje ovako mišljen jezik, odnosno on će ovu relaciju jezika i samostalnog i nezavisnog referenta obrnuti, pri čemu dato obrtanje, kao što je to uvek slučaj (setimo se Kantovog kopernikanskog obrta), ne znači prostu promenu mesta unutar relacije, već promenu smisla relacije. Rečju, za Deridu nije prvo (sama) stvar kao ono na šta znak referira, već je prvo znak. Znak je arhe, načelo. Tek u pogledu na znak je moguće, po Deridi, govoriti o onome što je referent (naravno sada u promenjenom smislu). Ako je znak ono prvo, tada naravno on nije znak u metafizičkom smislu, tj. njegova funkcija više nije prosto u tome da upućuje na nešto prvo koje je nezavisno u smom smislu od onoga što jezički posreduje (setimo se Ničeovih reči da sa ukidanjem stvarnog sveta biva ukinut i prividan). Ovim obratanjem Derida zapravo dovodi u pitanje